

måste hjälpa mig! Jag skall ha något åt Oskar. Vad tycker ni?

— Pst! Pst! sade en röst bakom mig.

Det var avdelningschefen. Jag gick genast till honom.

— Vad heter den där ungen? sade han.

— Vem? sade jag.

— Hon som ni talar med, vetja!

— Fru Johansson.

— Ä hon gift? Vem med?

— Med Johansson.

— Å, fan.

Han såg på mig länge, och så sade han:

— Ni ska inte vara så mycket ute om nätterna. Gå och lägg er om kvällarna, så blir ni inte så virrig.

Evelyne Johansson hade försvunnit. Men en äldre dam kom emot mig med utspärrade fingrar och sade:

— Är det skick och fason! Jag köpte de här vantarna i förra veckan, och så här se de ut!

Vantarna sågo förfärliga ut.

— Naturligtvis lämnar vi ett par andra vantar, sade jag. Avdelningen två trappor upp, var så god och tag hissen.

Och så fick jag in henne i hisskorgen, två trappor upp, till mannen, som skulle ha ett salongsgevärd.

Hon hade just försvunnit, då en ung flicka, som verkligen var mycket söt och också var biträde i affären, gick förbi mig och sade fort:

— Tyll!

— Var då? sade jag.

— Tyll, sade hon ännu hastigare och var borta. Jag sprang efter henne, fick fatt i henne i en hörna och sade:

— Vad menar ni? Varför säger ni tyll?

Hon såg på mig med förakt, så sade hon:

— Ni måste vara ny här? Vet ni inte, att tyll betyder att förste avdelningschefen är i närheten. Kommer ni i kväll för resten?

— I år har jag gett mig den på att den här julen ska bli billig.

— Vart?

— Er tycker jag synd om! På D. P. naturligtvis, Danspalatset!

— Pst! Pst! sade en röst.

Jag vände mig om, och framför mig stod en ny chef, som jag inte sett förut. Han tog upp sin portmonnä, gav mig en tvåkrona och sade:

— Skaffa mig några pilsner och ett par smörgåsar in på lilla kontoret.

Jag stoppade på mig tvåkronan, och i samma ögonblick knuffades jag tillbaka av två stora, feta herrar, som bugade sig djupt, ehuru inte för mig. Vig som jag är böjde jag mig ned och slingrade mig förbi dem. Jag befann mig plötsligt i ett tomrum bland allt folket, och då jag såg upp stod jag ansikte mot ansikte med H. K. H. Hertigen av Södermanland. All handeln hade avstannat, sorlet hade tystnat och allas blickar riktades mot prinsen.

Hans Kunglig Höghet smålog och sade:

— Jag har bara gått in för några små uppköp —

— Förlåt, sade jag, om Ers Kunglig Höghet vill vänta ett ögonblick, jag ska bara springa in på kaféet tvärs över gatan och köpa ett par smörgåsar och litet pilsner åt chefen på lilla kontoret. Men jag kommer strax tillbaka!

Under den allmänna förvirringen, som nu uppstod, lyckades jag komma undan. Jag sprang genom ett slags förrådsrum, kom in i leksaksavdelningen, fortsatte genom sportavdelningen och slog ned två vaser och ett gipshuvud i konstavdelningen, allt under det en enda tanke surrade i mitt huvud: jag måste ha min rock och hatt!!

Jag kom slutligen fram till stolen i hörnet vid krocketspelet under den stora lådan med de höga snögaloschererna. Men rocken och hatten voro borta!

Där stod en av firmans springpojkar, i blått livré med gula knappar.

— Var är rocken och var är hatten, som låg på stolen? sade jag.

— Hatten och rocken?

— Ja, ja!

— Dem bar jag upp på beklädnadsavdelningen för en kvart sedan.

— Be-kläd-nads-avdel-ningen! Var är den?

— Tre trappor upp, rakt fram.

Jag kom dit med hissen. En ensam herre stod mitt på golvet. Han bar ett måttband om halsen.

— Här skickades upp en rock och en hatt för en kvart sedan! sade jag. Var ä dom?!

— En rock, en vinterrock?

— Ja!

— Den gick nyss med kvällssändningen till fabriken i Norrköping. Den ska sys om, den var felskuren i ryggen, Hatten har jag inte sett.

Sakta nickade jag med huvudet, ingenting förvånade mig numera. Så sade jag:

— Kan jag få köpa en resmössa? Bara för en stund!

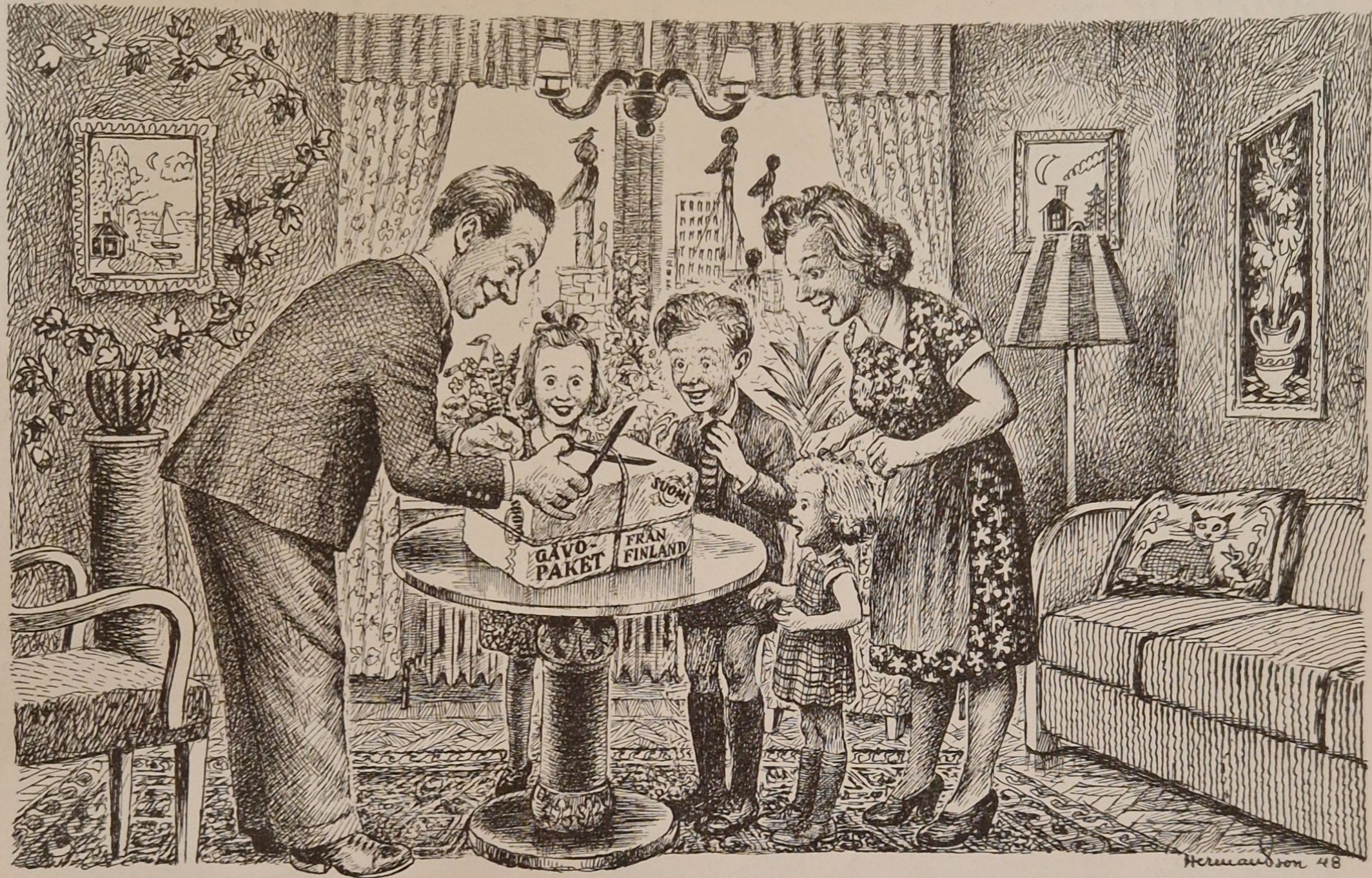
— För en stund? Välj i hyllan där.

Jag fann en som passade — 3 kr. 50 öre, 20 % rabatt för biträden.

Så for jag ned i hissen, trängde mig igenom alla kunder, biträden och avdelningschefer och kom ut på gatan. Det snöade. Jag fällde upp kavajkragen, fick fatt i en bil och for direkt hem.

Men min hustru fick inga handskar och på lilla kontoret sitter en chef i stadens största och mångsidigaste affär och väntar på två pilsner och kanske lika många smörgåsar.

O, jul! O, jul!

... sa finnarna.

- Är ni här nu igen. Ni var ju här i januari.
- Ja, då gällde det import av ett kilo pottaska, som jag aldrig fick.
- Va ä de nu fråga om då?
- Jo, nu skulle jag vilja importera tjugofem flaskor svenskt starköl.
- Det behöver väl inte importeras.
- Jo, det står i förordningarna, att det först ska exporteras och sen importeras, innan det kan få drickas ur.
- Är ni riktigt klok?
- Nej, är ni?

RADIOGALLA

Lutfiskens Galla-institut meddelar resultat

Det bästa hos radion är — att den går att stänga av! Det var radiochefen själv, dr Yngve Hugo, som sa det i sitt sedvanliga årsföredrag, men det ska väl i sanningens namn sägas, att han bara återberättade vad någon annan hade sagt honom. Dr Hugo meddelade vidare, att 1949 är ett märkesår i den svenska radions historia: den fyller 25 år. Under alla dessa 25 år har inte svenska folket haft förmågan »att stänga av».

Under senare hälften av året har *Lutfiskens Galla-institut* gjort en sedvanlig »vetenskaplig undersökning» av läget hos lyssnarna. Sådana undersökningar inför amerikanska presidentvalet slog fel, men eftersom Lutfiskens Galla-special fungerar efter delvis nya principer, kan våra resultat garanteras 100-procentiga.

Brakar Ni stänga av?

Denna huvudfråga besvarades av samtliga tillfrågade med »Ja» utom av en, en bonde i sömmlandstrakten, som meddelade, att han läst i tidningarna, att korna mjölkade bättre, om man hade radio i ladugården. Varför skulle han då stänga av, menade han, eftersom han inte kunde veta vid vilken tid på dygnet mjölken rann till hos djuren? 70 procent av de tillfrågade stängde av radion, när de gick till sängs. Andra tidigare, enär de lika bra hörde sin grannes (eller grannars).

Vad stänger Ni av?

Trots noggranna protokoll har Gallainstitutets utsände icke kunnat komma till något annat gemensamt svar än — *allt!* Det visade sig förvånande nog, att de 385,988 tillfrågade — se undantaget sömmlandsbonden ovan — icke hade en programpunkt gemensam, som de helt och hållet alla gillade. Jularbo-Kalles dragspel stod sig länge utan avstängning, tills vi uppnådde kontakt med en känd musikanföreläsare, som förklarade »att han av princip slog av all s. k. musik av typen dragharmonika».

Härefter var Gallainstitutet färdig med huvudfrågorna, och kunde övergå till specialfrågorna, som i fortsättningen fått formuleringen »Gillar Ni...?»

Första frågan gällde alltså:

Gillar Ni landsmatchreferat?

Det visade sig, att mer än 70 procent av de tillfrågade gillade referaten. Omkring 25 ogillade av olika skäl

idrott över huvud taget. »Varför kan man inte ge lagen två bollar, så att de slipper slåss om en enda?» är kommentar från Lärarinna i landsortsstad. Av de återstående 5 procenten förekommer några fall, där radion stängs av vid utsändningen av landsmatcher, därför att »läkare förbjudit» den extra påfrestningen för 1) Hjärtat, 2) Höggradig åderförkalkning, 3) Gallan och levern, 4) Anlag för svindel. Några har självmant(?) avstått från att lyssna vid sådana tillfällen, eftersom vid tidigare utsändningar möbler och andra inventarier slagits eller sparkats sönder.

Gillar Ni underhållningsmusik?

Även beträffande denna programpunkt förhåller sig siffrorna ungefär 70 till 30, varvid dock är att anmärka, att bland de 30 befinner sig åtskilliga, som förklarade sig inte *gilla* utan *älska* denna programpunkt, varför en viss justering kunde vara berättigad. Såsom vetenskaplig kan dock Gallainstitutet icke ändra på givna siffror. Även här förekommer avstängningar på grund av läkarordination. Den vanligaste: 1) »Champagnegaloppen», 2) »Nu går jag till Maxim...», 3) »En liten vit kanin», 4) »Lyssnar du på mig i kväll, lilla mor?» Bland underhållningsmusiken står dragspelsmusiken — »Avestaforsens brus» — högst i kurs medan t. ex. »Für Elise» kommer mycket lågt ned på listan på grund av kompositörens namn. (Se nedan!)

Gillar Ni Beethoven m. fl.?

Eftersom praktiskt taget all klassisk musik går under Beethovens namn — undantag som bekräftar regeln är Brahms och Bach — har frågan ställts som ovan. 98 procent av de tillfrågade gillar inte Beethoven, men av dessa har omkring 50 procent förklarat sig nöjda med »Für Elise», därför att de inte vetat om, att den skrivits av Beethoven. Gallainstitutets vetenskapliga resultat kan emellertid icke rubbas på grund av sådana bagateller. Att klassisk musik inte är populär torde framgå, men anmärkningsvärt är, att endast i ett fall läkarförbud med avlyssnande framkommit av undersökningen. F. d. major har förbjudits lyssna på »Nach Frankreich zogen zwei Grenadier...» (Text av Heine.)

Forts. på sid. 28, spalt 2.

SKEPP SOM MÖTAS...

(Berlin 1948)

BIRGER

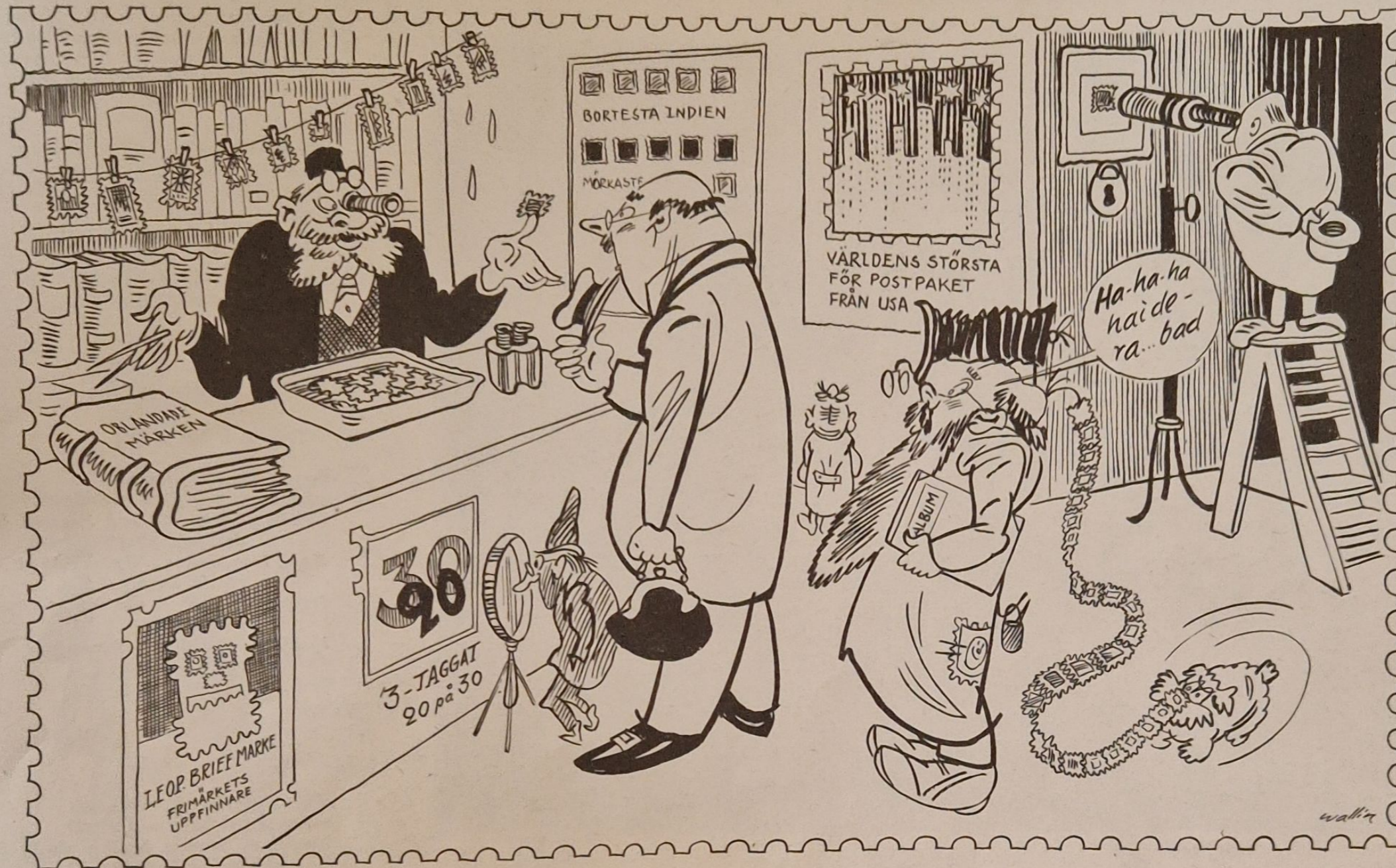

Birger

SEDAN VALUTAN TROLLATS BORT

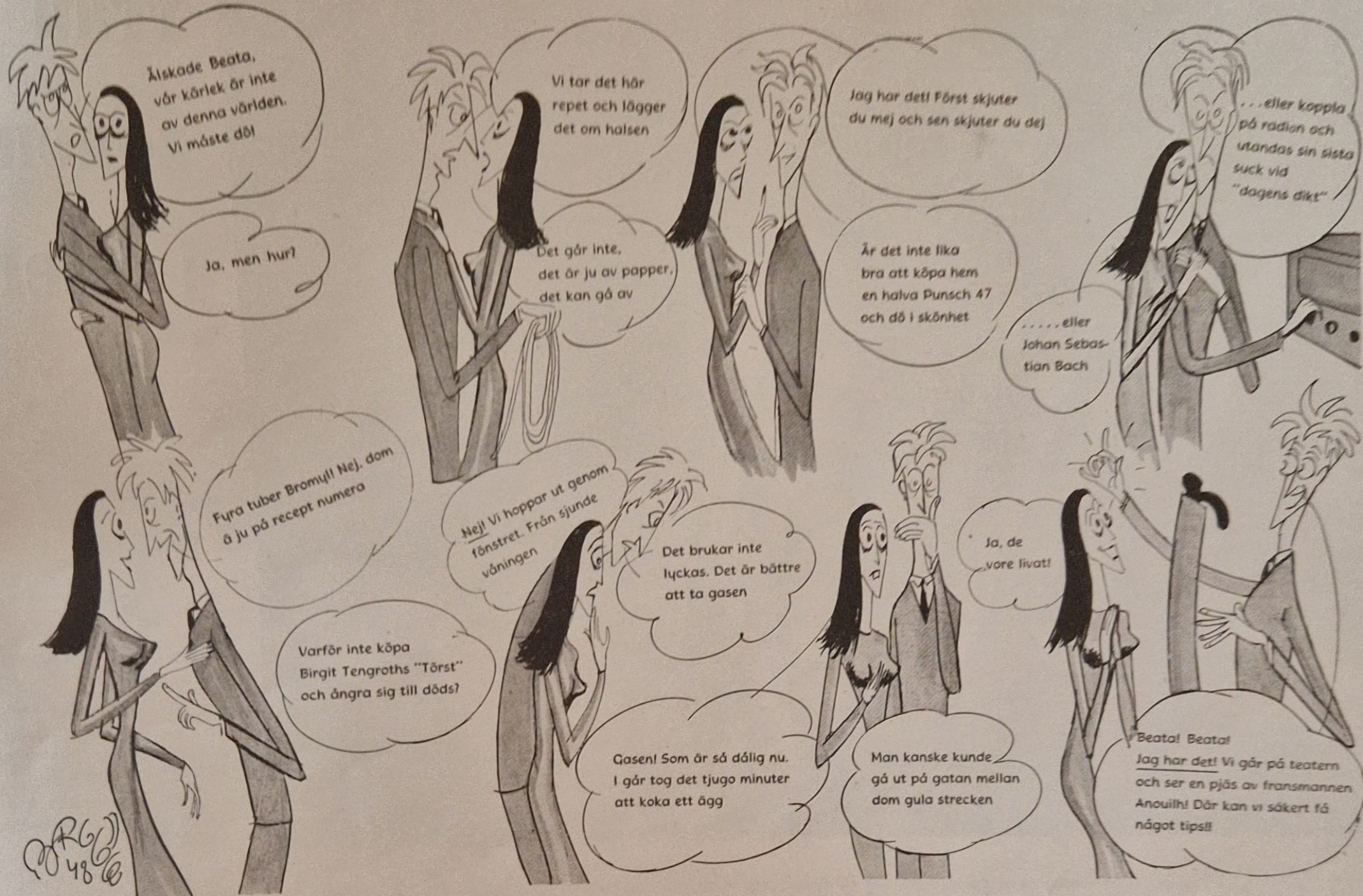
Schwab

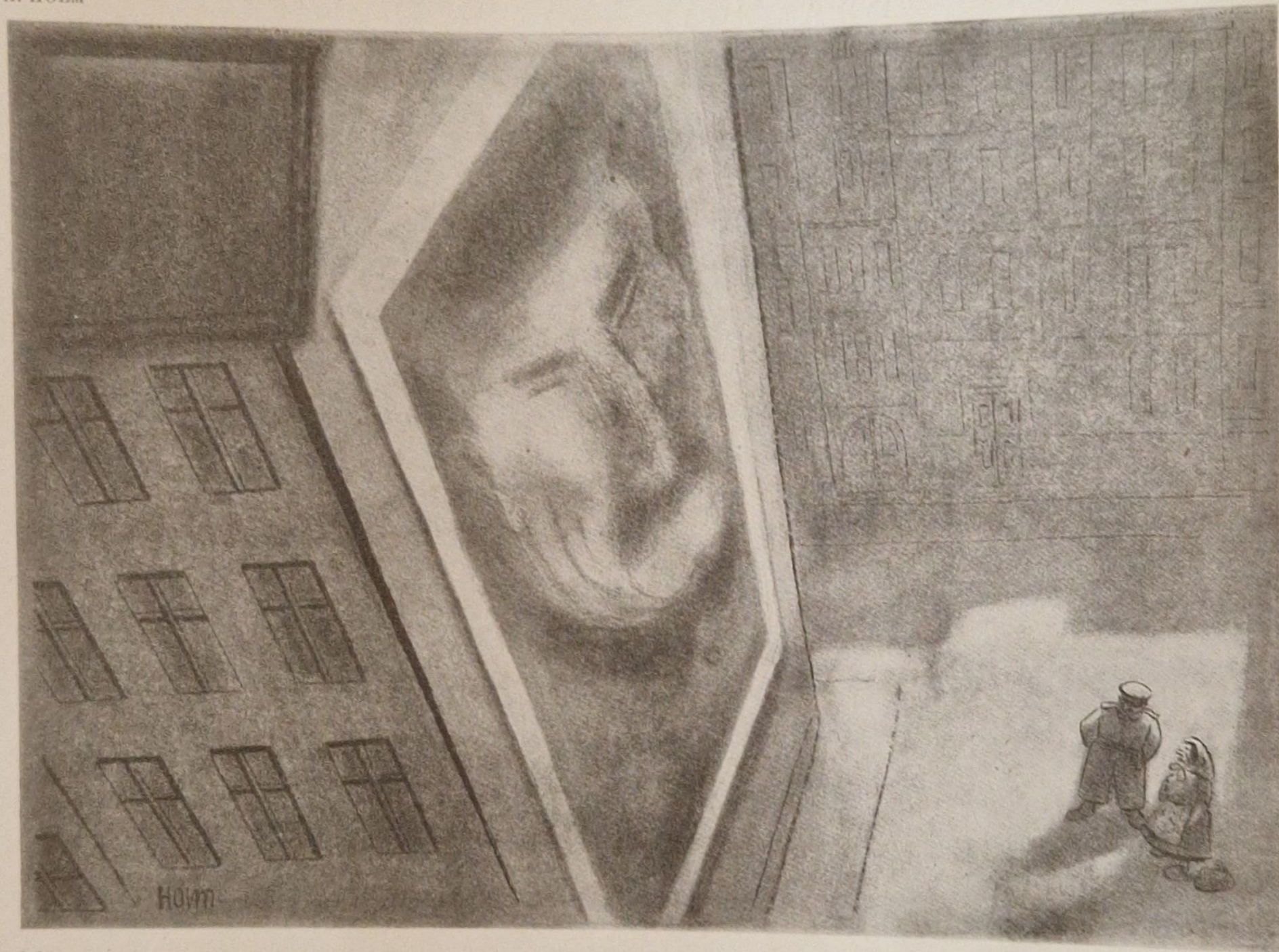

— Det här märket kan ni få för 3000 kronor och det är ett fynd för en filatelist.
 — Filatelist!? Mitt namn är Gustaf Svensson och jag ska resa till Paris och vill ha god valuta. Hulda ska ha märket som hälftötsinlägg, när vi passerar tullen.

DRAMATIK

CARL BERGLÖW

Från zonen i öster

*Officeren: — Vel ni vem
den mannen är?*

— Nej, det vet jag inte.

*— Det är generalissimus
Stalin. Det var han som
räddade er undan Hitler.*

*— Då kanske han kan
rädda oss undan ryssarna
också!*

Det efterhängsna flugpapperet. Modell G. S. Fabrikat L. K.

CARL BERGLÖW

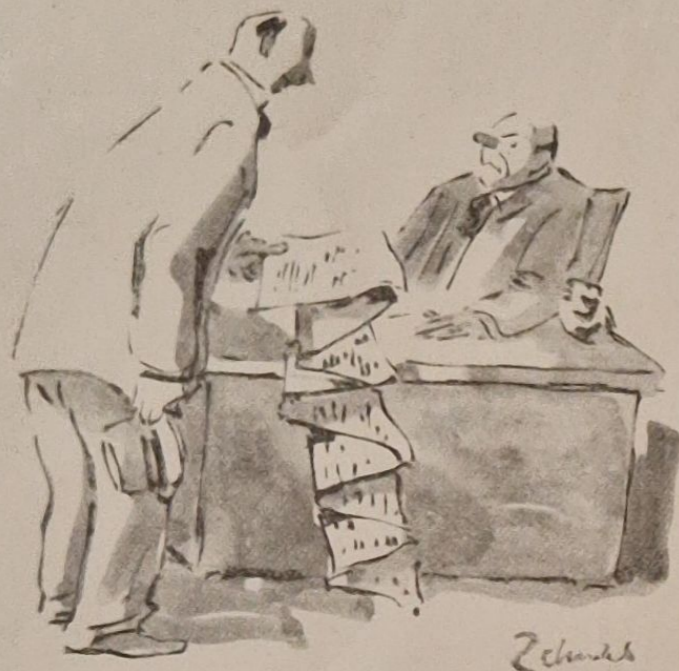

I presslägningsögonblicket meddelas, att papperet garanterats en livslängd av ytterligare fyra år.

IMPORTLICENS

Den 31 okt.

E. SCHWAB

— För tusan! Är ni här nu igen. Det var ett jäkla springande. Ni var ju här i juli.

— Ja, då gällde det import av tjugofem flaskor svenskt starköl, som jag aldrig fick.

— Va ä de fråga om nu då?

— Nu skulle jag vilja importera tio glasburkar oliver fyllda med sardeller.

— Är det hård valuta?

— Nej, dom är mjuka och goa.

— Jaså. Va ska ni ha dom till?

— Jag ska ha dom på sandwiches vid en representationsmiddag i Ishockeyförbundet.

FRIHET I DEN TRÅNGA SEKTORN

Av P. PEGNÉR

En analytisk-statistisk-humanistisk tredimensionellt diametral utredning på basis av kända och okända fakta.

Winston Churchill — denna Västerhavets gigant; hur står han inte som en motsats — (jag menar som en sats emot) — de flata människor, som icke träna sin själ och spåka den. (Självt inmundigade jag i går i små klunkar avkok på persilja hos evigt unge Johan Karlsson i Duvbo I. F. som vann D. M. i H. B. 1917. Vi tre, hans fru och jag, drack ur var sin kopp.) Och när han, W. C., spåker denna kropp — jag menar själ — i blodets och svettets och tårarnas namn, föder han — jag vet hur det går till själv — tankar för Västerlandets människor, som gå över alla de horisonter jag själv kan tänka mig, även när jag ser inför mig Carl Skomagerens skott på Peta Almqvist 1916 = — den gudabenedade dagen i Stockholms Stadion byggt av Gruth, pappa till Wille, fem striders kampare i London denna sommar. (Minne-na komma, men de gå inte. Pinjoros 414 före Kristus.) Under detta krig som varit, men som blir ett krig till, förde han Albion till Segern, Ledaren, en Buckinghamson. Med säkra pass och finter, uppläggningar av gigantiska mått drev han fram sitt sega folk (— detta folk som kväste Napoleon och som i går betalade 20.000 pund för en centerforward från Allingham Court Coun-

ty —) så att frisparkar och hörnor följde i snabb följd. Och till slut lade han straffsparken, som säkrade Frihetens sak.

Illa lönades denna Västerhavets bjässe, när han, W. C., tvingades in i den trånga konservatismens sektor (dvs. man vet inte, att konservatism är *vidsynthet*, liksom jag kan bjuda ett gäng ishockeyspelare på choklad) och nu talar han *utanför* sitt folks regering, men till alla folk och människor. Hans teser i tal och skrift prickas in osvikligt. Det finns bara en motsvarighet, också han västerifrån. Det är *Gunnar Gren*, Götets lulle pöjk, Hedens store son, som leker med bollen som en trollkarl med staven och som gör det med *Den Stora Meningen*. Högerinner är han, Gunnar, liksom Winston, *fria ytor* söker han i sin trånga sektor. Öppningar, pass, hörnor, frisparkar forcerar han som en gång Wellington. Jag nämner dessa två, Gunnar och Winston, såsom vår tids *Två Stora* och ska återkomma med halv- och heltidsresultat i Svenska Dagbladet och Idrottsbladet omedelbart efter min 60-årsdag den 6 dec.

P. Pegnér.

RADIOGALLA

Forts. från sid. 20.

Gillar ni föredrag etc.?

Vi gillar inte föredrag i radio men vill ha annan form av kunskap och upplysning i radio! är en förklaring som avges av omkring 81,76 procent av de tillfrågade. Ernst Wigforss i kabaretprogram var en nyhet, som mycket uppskattades, när den infördes. »Varför kan vi inte få Eli Heckscher i ett Edvard Persson-program?» frågar »Besviken lantbrevbärare», som förklarar, att han också gärna skulle vilja höra Hjalmar Gullberg i samband med t. ex. »ett skånst äla- eller gåsagille». I samband med lutfisk och gröt har inga andra önsknings-framförts, än att man skulle vilja få höra Efraim Alexander sjunga duett med Farbror Sven, när denne som vanligt föredrar »Nu är det jul igen...»

Vem hör Ni helst?

Att i denna kortfattade översikt mera allmänt besvara denna allmänna fråga låter sig givetvis inte göra. Gallainstitutet konstaterar, att ett stort antal röster fallit på Moa Martinson — »Hon pratar så tjugigt om handkläver!» utbrister spontant f. d. »Asfaltkokare» — medan många givit röster åt Manfred Björkquist — »Han låter så rar!» — och Edvin Adolphson — »Han ser så tjugigt ut på film». Åtskilliga tusen röster har också Karin Schultz fått. »En missnöjds» uttalande kan stå som motto för de många: »Hon är aldrig nöjd med programmen i radio, och det är anagga mina naglar inte jag heller! Henne skulle jag vilja höra!»

En mera inträngande sammanfattning av Gallainstitutets utredning är under arbete och beräknas inläggas i statsutredningarnas arkiv omkring 1956.

Ex officio:
Urban Löfruskh.

HUSMODERSSUCK

S. STRÖM

— Undrar hur länge vi ska behöva ransoneringskortet.
För min del är jag övertygad om, att hade korten bara
införts i tid, så hade dom aldrig behövts.

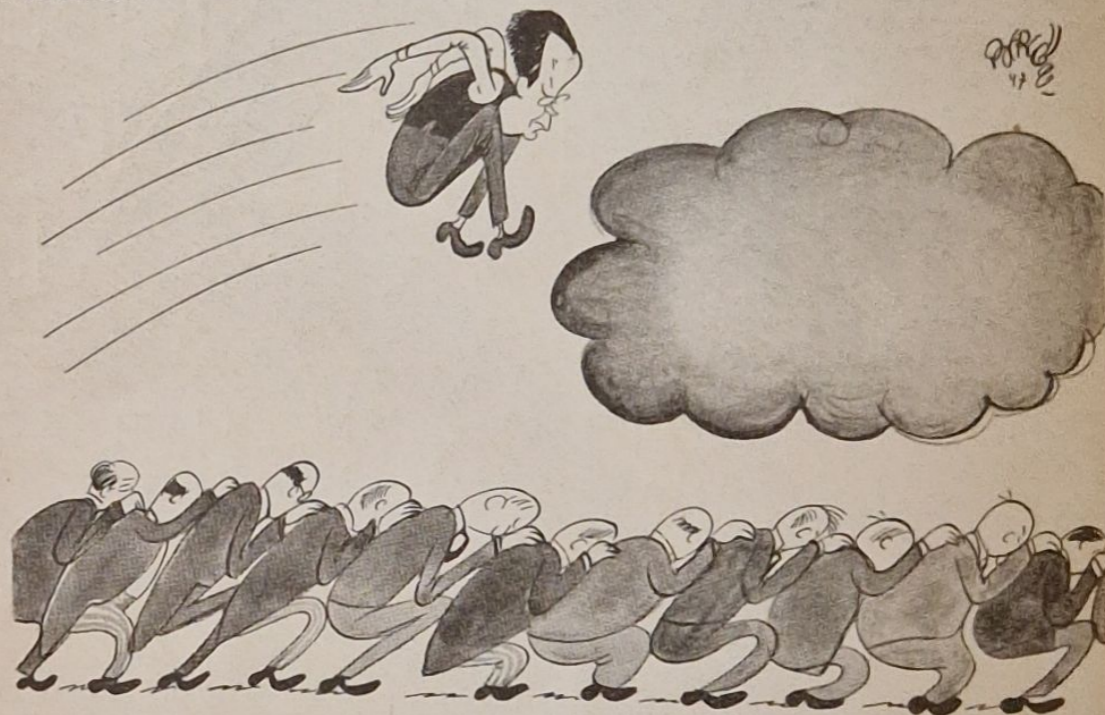
Snömatrosor.

Nittonhundrafyrtioåtta
blev vintern snörik över all måtta.
Stockholms Central blev en snöfäst-
ningsgrotta.

Ingen kunde järnrälsen blotta
förrn man fick hjälp av folk från vår
flotta.

Fast vana vid vatten, kunde de skotta.
Men var fanns Snöstormens lilla lotta?

C. BERGLÖW

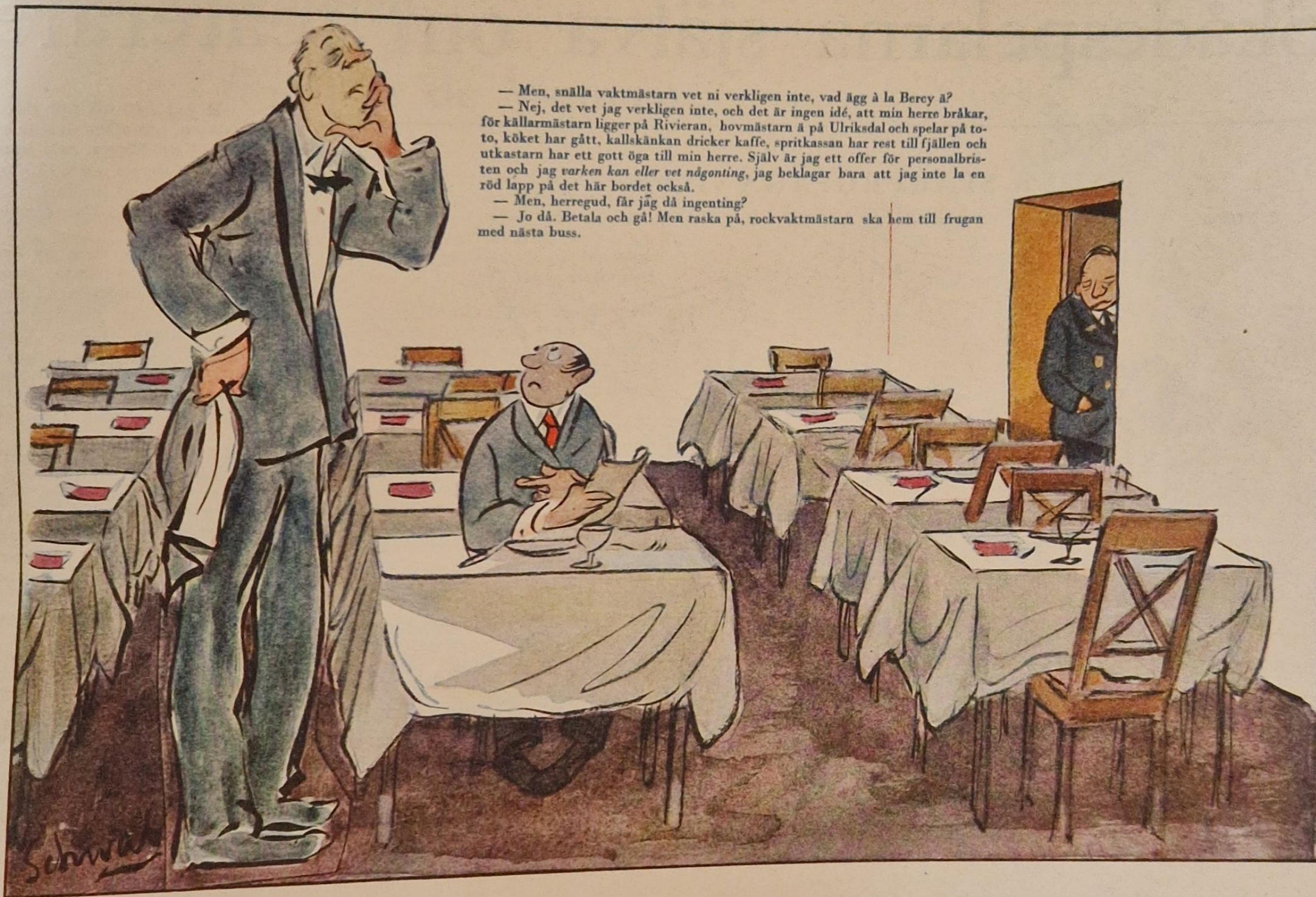

Efter volter över expertisen akrobaten trillar ner på fötter
— för att börja 4-årsprogrammet med att knäcka nya, svåra nötter.

RESTAURANTKULTUREN

E. SCHWAB

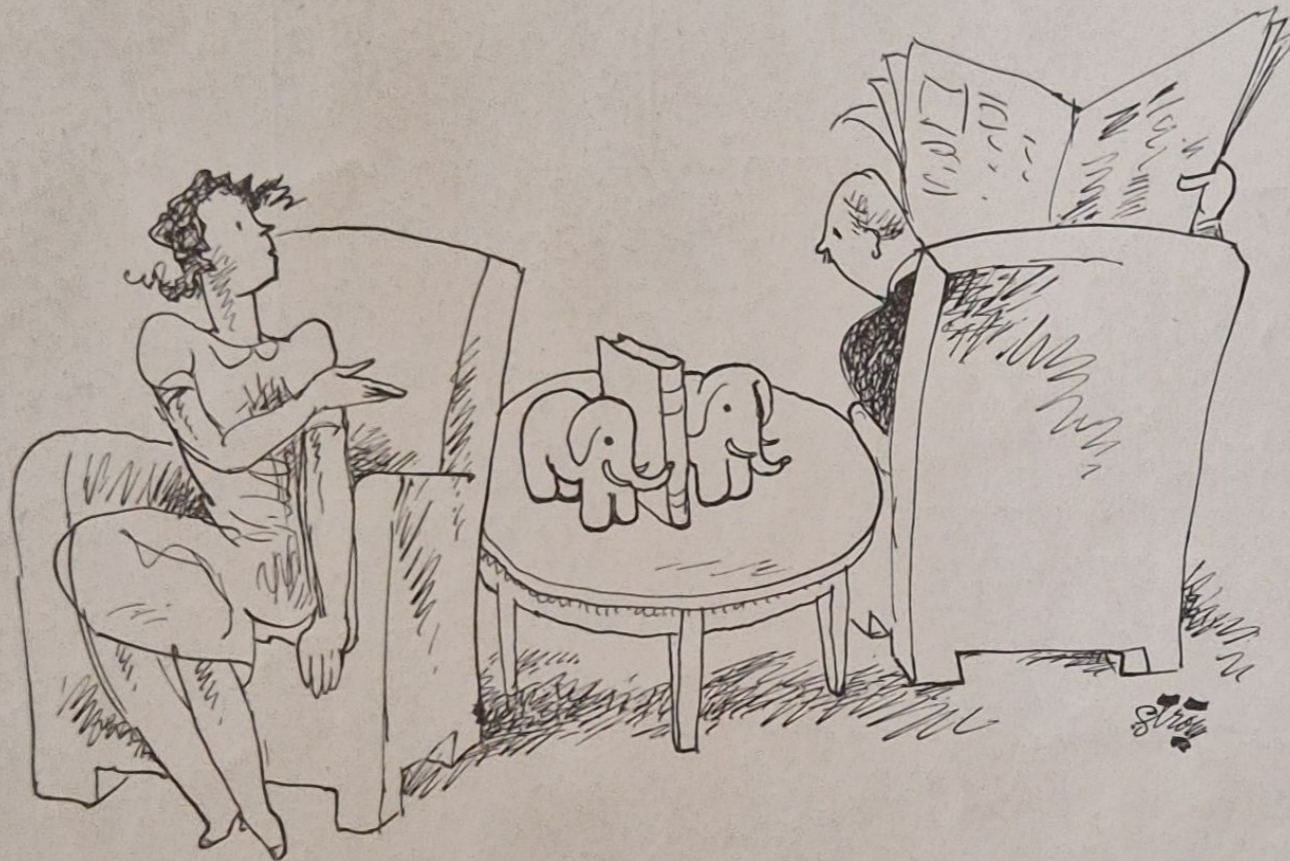
— Men, snälla vaktmästaren vet ni verkligen inte, vad ägg à la Bercy är?
— Nej, det vet jag verkligen inte, och det är ingen idé, att min herre bråkar, för källarmästaren ligger på Rivieran, hovmästaren är på Ulriksdal och spelar på to-to, köket har gått, kallsänkkan dricker kaffe, spritkassan har rest till fjällen och utkastaren har ett gott öga till min herre. Själv är jag ett offer för personalbristen och jag varken kan eller vet någonting, jag beklagar bara att jag inte la en röd lapp på det här bordet också.
— Men, herregud, får jag då ingenting?
— Jo då. Betala och gå! Men raska på, rockvaktmästaren ska hem till frugan med nästa buss.

Skådespelarna själva om teateråret

UNDER SPARPROPAGANDAN

S. STRÖM

Hon: — Jag köper visst inte något i onödan, du ser själv att boken inte kunde stå utan stöd.

Först satt jag fast ett par månader i Gröna hissen, därefter svingade jag mig upp på Vita hästen och kom sedan ned på fötterna. Min 75-årsdag tillbringade jag i all stillhet.

Max Hansen.

Jag ägnade större delen av året åt min novellsamling »Törst», som efter Sven Stolpes utskällning formligen slukades av den litterärt intresserade allmänheten. Boken kommer nu att filmas. Edvin Adolphson spelar huvudrollen och Stig Ahlgren recenserar i Vecko-Journalen.

Birgit Tengroth.

Den lättare underhållningen på Blanche slog livligt an och det var utsålt varje kväll, men sedan jag betalt kostymprakten, annonserna och revy författaren, blev det ingenting över för direktionen. Då föredrar jag Strindberg, som kan spelas utan 2-mansorkester.

Harry Roeck Hansen.

Hur ska jag klara mej på Dramaten utan Pauline, som alltid ordnade mina födelsedagar? På min 80-årsdag blir det Markurell, men jag hade hellre velat göra den unge studenten i Gamla Heidelberg.

Anders de Wahl.

Vi var borta från stan en längre tid, men på Vasan kom vi i Jane.

Alice och Ernst Eklund.

Intima uttalanden

för Kar de Mumma

Jag hade det lugnt och bra i Danmark och allting föreföll mej ljust och hoppfullt, men sedan spelade jag med i en film av Rune Lindström.

Georg Rydeberg.

I Folkparkerna fick jag tillfälle att spela stor dramatik, men annars har det varit ganska tyst om mej. Det är visst inte så oportunt längre att underteckna sympatiadresser för pappa Stalin. Vinden har gått över från ost till väst.

Karin Kawli.

Det är nog inte alldeles omöjligt att det blir ett hovsångarpar till på Operan. — Du bör ej fruktan bära, sjunger jag varje kväll till min fru.

Jussi Björling.

På Oscars tog jag gärna lönen för mödan, men jag ville inte ha med hr Sandrew att göra. Specerihandlare blir vid din jäst.

Per-Axel Branner.

Min dröm har alltid varit att få spela Hamlet, men så gick den där Stig Järrel och la beslag på rollen. Det kunde ha räckt med att han tog ifrån mej Charleys tant.

Lars Krantz.
(herrimitör)

När jag uppträdde i »Fröjd för stunden» fick jag veta att rollen var skriven för Noel Coward och att jag spelade den som Gösta Ekman. Det är bara på debetsedlarna jag får vara

Sture Lagerwall.

Jag reste till Italien och beundrade italienarna och deras revyer. Tänk, så underbara dessa människor har blivit sedan dom blev av med Mussolini. En italiensk revy med kupletter av mej och Zarah i huvudrollen, det vore något för Stig Ahlgren att recensera i V.-J.

Karl Gerhard.

Dom säger att det har varit si och så på Operan och inte går det ihop alls, men vänta bara till våren då jag dansar »Sista valsen» med Harald André.

Britta Appelgren.

Den där K. de M. omnämnde mej som »en bror till Carl-Henrik Fant», men är det så mycket bättre att bara vara bror till Lutfiskens redaktör? Det är vad jag vill ha sagt, även om det inte precis handlar om teateråret.

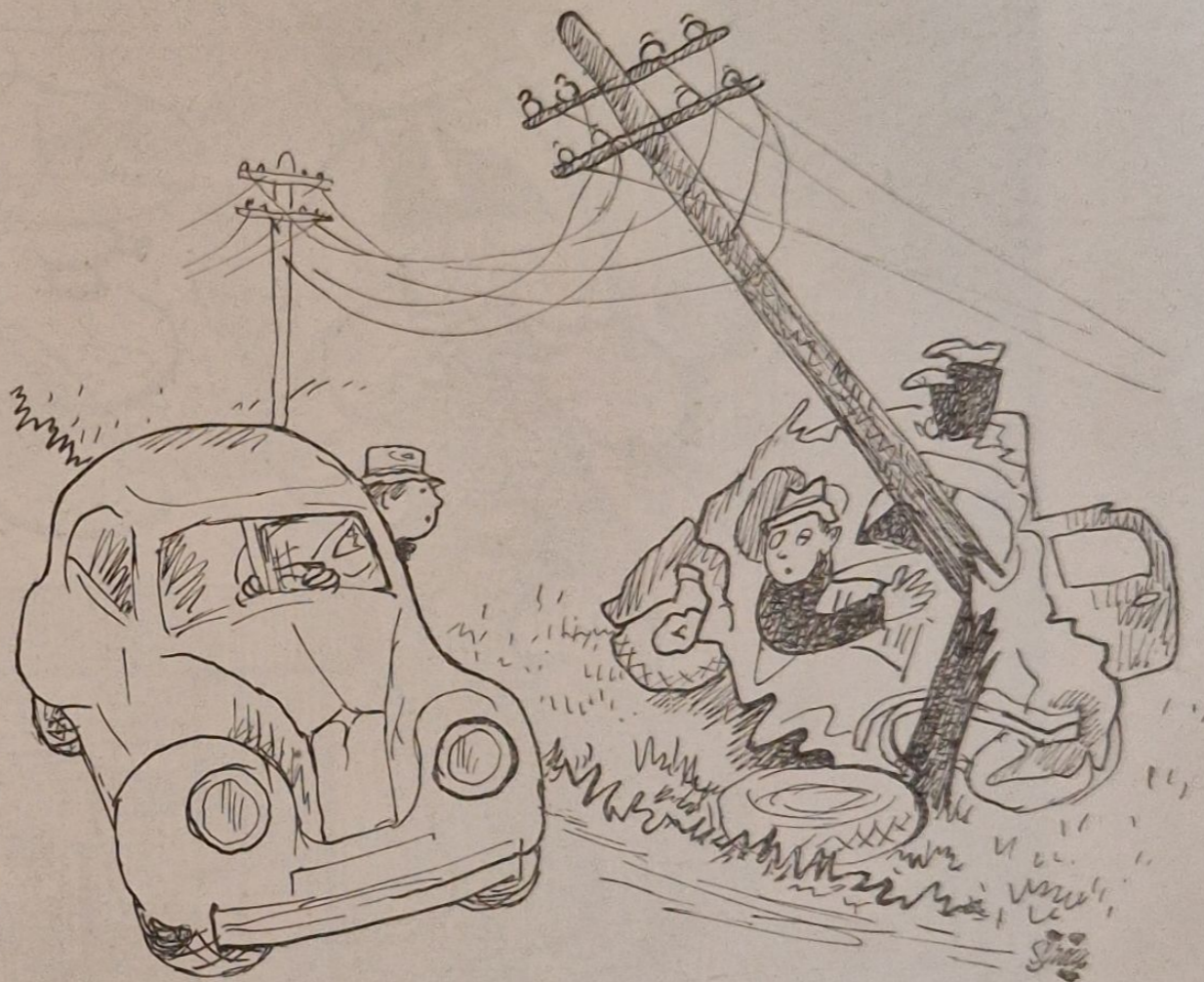
George Fant.

Jag gjorde min fru till direktis för Cirkus. Så tuktas en argbigga.

Guido Valentin
(f. d. elev vid Dram. teatern).

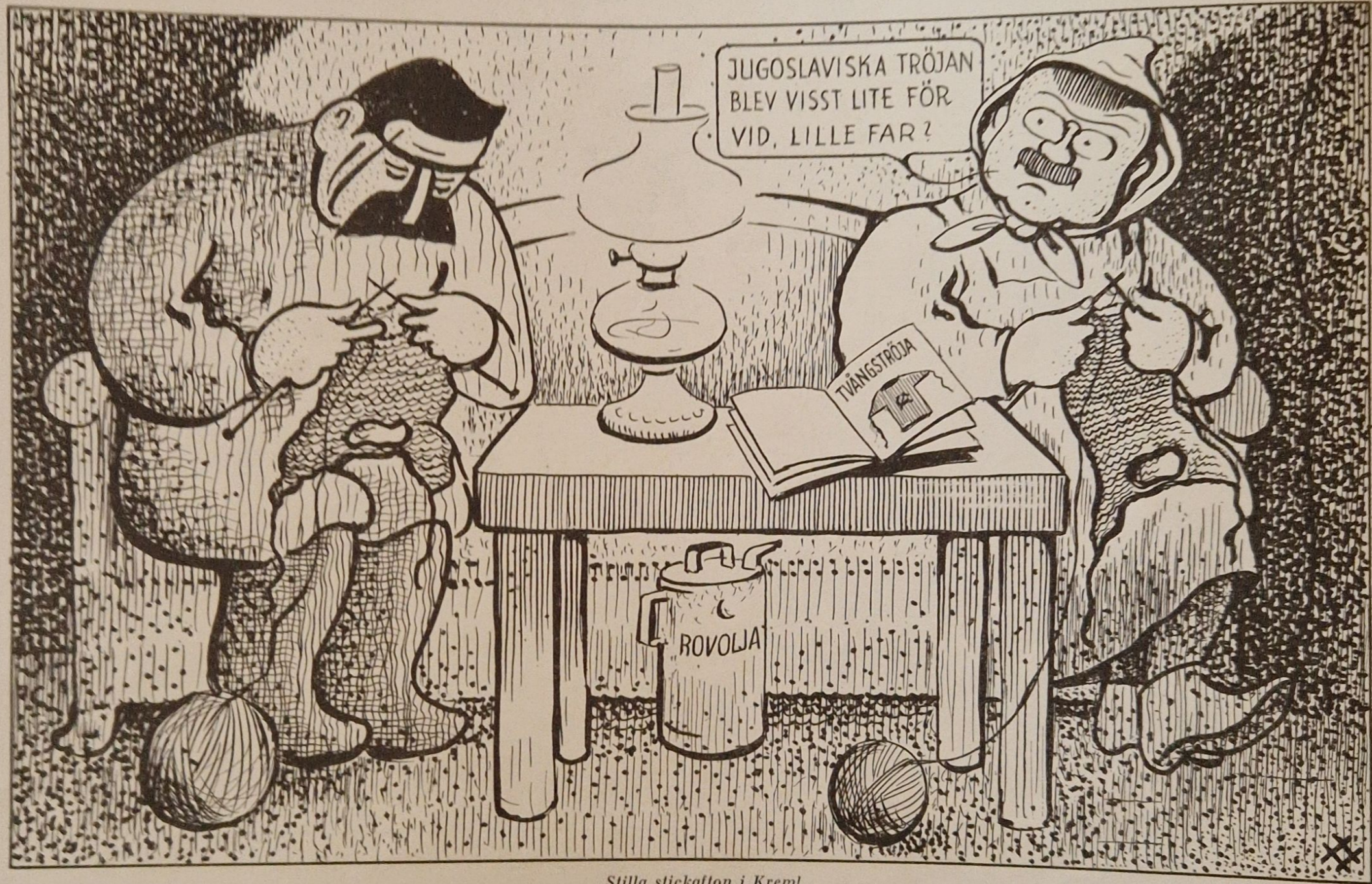
INTERMEZZO

S. STRÖM

— Hallå där! Har ni nån bensin kvar att sälja?

EUROPAHJÄLP

Stilla stickafton i Kreml.

Guldmedaljören: — Ahnej! Försök inte med mej. Jag slannar i Sverige och lever på ersättning för förlorad arbetsförtjänst.

Ljusning.

Valet gick ju ganska bra.
Stora berget i Moskva
födde i vårt land en rätta
— kommunisterna blev åtta.

På språng — sprängd.

Många millioner ord
östes över Sveriges jord
av herr T. Tegnér,
Högerns riksdagsmän
genom denna såta vän
inte blevo fler.

Händelse.

Med telefoto sköt man skott på skott
i orten Stöde häromdan,
ty i en gammal lagårdsstia
av misstag Ingrid Bergmans Pia
ju råkat sparka till en igelkott.

— — —
Illegram på radiotrån
till alla eftermiddagsblan:
»Hon fått ett sår på lilla, lilla tån!»

Veto efter vete.

Herr Erlanders tal var vitt
liksom vetet, som blev fritt,
och till Bönder sjöngs kvi-vitt:
»Kom till oss och ta en till!
Taburetter ta och sitt!»
(Men bönderna dom akta sej för
kitt!!)

För filmbitna.

Senaste fotot av Edvin Adolphsons nya
motspelerska.
Till skillnad från de tidigare bet denna
ifrån sig.